

Jeg tror ikke, at man ved den Slags Lovgivningsbestemmelser kan gaa imod de virkelig store økonomiske Bevægelser, og hvis Forholdene bliver saadanne, at det danske Landbrugs Produktion ikke gaar i samme Retning som nu, saa vil det ikke være muligt ved nogen som helst Tvangsforanstaltninger at opretholde det mindre Landbrug, men jeg har fuld Tillid til, at Udviklingen i Fremtiden vil gaa som hidtil, maaske endnu stærkere, og at derfor det mindre Landbrug heldigvis vil have gode økonomiske Vilkaar at arbejde under. Og saa er der ingen almindelig Fare for, at det mindre Landbrug skal opluges og gaa op i det større. Men det, der kan være Grund til at hindre, er, at det sker i de særlige Tilfælde, hvor en Mand f. Eks. ikke behøver at tage Hensyn til, hvad det koster, eller har en saa ubetvingelig Lyst til at købe smaa Ejendomme, at han ikke spørger, om det kan betale sig eller ikke. Der kan der være Grund til ved særlige Lovbestemmelser at forbyde Nedlægning. Det er det, der er sket, og det haaber jeg ogsaa vil blive Tilfældet i Fremtiden.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Ulrich har Ordet for en kort Bemærkning.

Ulrich: Jeg vil gerne have Lov til i Anledning af det ærede Medlem Hr. Bornings Udtalelse om, at det vil være nødvendigt, at der ad Lovgivningens Vej bliver truffet Foranstaltninger til, at disse smaa Brug ikke kan nedlægges, at sige, at vi fra alle Partiers Side er enige om ved denne Lovgivning at gaa den Vej. Saa det er ikke noget nyt, det ærede Medlem her drager frem.

Jeg vil i Anledning af den Lignelse, det ærede Medlem Hr. Olufson fremdrog om de smaa Hunde, der kom den store til Hjælp, sige, at dette i den Tid, jeg har haft den Ære at sidde i den danske Rigsdag, er praktiseret i fuldt saa stor Maalestok af det Parti, det ærede Medlem tilhører som af andre Partier her i Salen. Men jeg maa maaske, for at blive ved Lignelsen, sige, at de smaa Hunde fra den Side har bidt mindre, men de har halset højere.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Lillelund har Ordet for en kort Bemærkning.

Lillelund: Jeg hører altsaa til de smaa Hunde, der er faret det ærede Medlem Hr. Olufson i Benene. Jeg svarede allerede første Gang paa det Spørgsmaal, det ærede Medlem stillede. Spørgsmaalet var det direkte og personlige, om jeg kunde have solgt min Jord i sin Tid i Jylland, hvis det ikke havde været til Statshusmandsbrug. Det ærede Medlem ved, at Svaret var rigtigt, at det ene af de tre Brug slet ikke var noget Statshusmandsbrug, men at det blev oprettet paa Grundlag af et Kreditforeningslaan, at vedkommende Mand fik Kreditforeningslaan og slet ikke Statslaan i det, saa det ærede Medlem ved, at Prisen vilde have været den samme.

Men lad os vende tilbage til det Spørgsmaal, hvorefter det her drejer sig: Spørgsmaalet om Ekspropriationens Nødvendighed. Der maa det ærede Medlem dog indrømme, at naar der i de sidste Aar er solgt Jord til ca. 150 Statshusmandsbrug, og samtidig af Gaarde paa over 12 Tdr. Hartkorn i alt er solgt 3 232 Tdr. Hartkorn, saa skal man dog være mere blind, end det ærede Medlem er, hvis man virkelig tør paastaa, at det er de 150 Husmandsbrug, der er Skyld i Prisstigningen, og ikke de 3 232 Tdr. Herregaardshartkorn. Det er Efterspørgselen efter Herregaards- og Gaardmandshartkorn, der har drevet Priserne op til den Højde, de har naaet. Det forekommer mig derfor, at det ærede Medlem skulde samtale en lille Smule med det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen, der forleden Dag erklærede, jeg tror nok ordret, at det var Konjunkturerne, der i alt overvejende Grad var Skyld i Prisstigningen. Jeg vil henstille til de ærede Medlemmer at konferere en lille Smule med hinanden og søge at komme til Enighed. Paa dette Punkt er jeg enig med det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen og ganske uenig med det ærede Medlem Hr. Olufson, og jeg forstaar ikke, at det ærede Medlem Hr. Olufson kan opretholde den Paastand, han har fremsat. Men maa han give Afkald paa den, saa bortfalder samtidig hele Paastanden om Ekspropriationens Nødvendighed.